

[Paul Dam.]

nogle nedskæringer, som ramte en hel del steder. En gang imellem medførte de, at personer, borgere, der som følge af finansloven, som følge af gældende regler havde fået en meddelelse om en eller anden bevilling, fik et smukt brev om, at det beroede desværre på en misforståelse, man havde lavet en fejl, de skulle have noget mindre. Det skulle de altså ganske vist ikke efter de regler, der gjaldt, da de havde fået det oprindelige brev, men der var et cirkulære på vej fra det pågældende ministerium til det pågældende kontor.

Nu ved jeg ikke, hvor mange rettigheder borgerne har. Efter almindelig forretningsmoral ville det jo nok være sådan, at berettigede forventninger gav en absolut ret, men det gør de åbenbart ikke, når det drejer sig om staten, og man kan vel i almindelighed advare alle, der på en eller anden måde skulle nyde godt af eller var interesseret i en eller anden bevilling på det finanslovsforslag, der ligger her, om, at de skal lade være med at tro på det, det er ikke sikkert, at pengene nogensinde kommer. Naturligvis kommer de, hvis der er lovgrundlag for det, men hvis der ikke er lovgrundlag for det, ja, så kan det være, at regeringen beslutter ikke at bruge pengene alligevel. Bevillingen står der, bevares, men regeringen kan når som helst egenhændigt trække denne bevilling tilbage. Det ville ikke gå i det private erhvervsliv. Det ville ikke gå i andre forhold end under en flertalsregering.

Vi kan vel ikke få at vide, hvad regeringen har i posen, men det ville undre mig meget, om den ikke havde noget. Advarslerne i den økonomiske årsoversigt og advarslerne fra Nationalbanken må jo efter den økonomiske filosofi, hvis man kan bruge det udtryk, som regeringen er i besiddelse af, medføre nogle forandringer, og man må allerede nu have nogle klare fornemmelser af, hvilke disse forandringer vil være. Til trods derfor skal vi altså nu vedtage en finanslov, som jo hører til de grundlovssikrede ting, og som folk anser for at være en af støttepillerne i samfundet, og i hvert fald målt i papir er det jo godt egnet til at afstøtte vakkende trebenede borde og andet lignende, men om det har anden værdi end papirværdien, som altså, det indrømmer jeg, er meget stor, det vil udviklingen vise.

Er det meningen, at skatte- og finanspolitikken skal strammes yderligere? Og hvordan skal den da strammes? Vil man få øjnene op for, at B-skatteyderne er sluppet alt for billigt, at den forbrugsudvidelse, som man taler om der foregår i øjeblikket eller i hvert fald er foregået i begyndelsen af dette år, i væsentlig grad skyldes B-skatteyderne? Eller er det andre grupper, man vil ramme? Skatte- og finanspolitik lyder jo forholdsvis neutralt, men det drejer sig altid om nogle bestemte mennesker og nogle bestemte grupper, som blev ramt. Hvad er det, som ligger i posen på dette område?

Man taler om indkomstpolitik. Den interessante avis Politiken taler igen for, at der skal føres indkomstpolitik, og der skal naturligvis føres indkomstpolitik i samarbejde mellem regeringen og socialdemokratiet. Vi hørte før hr. Lysholt Hansen klage over, at regeringen ikke syntes at være så indstillet på at søge forlig med socialdemokratiet. Vi ved godt fra fortiden, at det er en socialdemokratisk ønskedrøm at være med i firkantede forlig, men vi må indrømme for tiden vel ikke i hvilke som helst forlig.

Skal der føres indkomstpolitik? Hvilken indkomstpolitik skal der føres? I hvilken grad vil den påvirke finansloven? Der tales om at stramme pengepolitikken. Foreløbig er det ret løst, foreløbig er det noget om bankers og sparekassers udlånsvirksomhed, men hvad skal der i øvrigt ske? Hvad vil regeringen egentlig på dette område? Eller rettere sagt: skal vi have det at vide, efter at det er sket? Skal folketinget have det at vide på et tidspunkt, hvor det ikke er muligt at føre en virkelig debat om det, hvor det ikke er muligt at se tingene i en virkelig sammenhæng? Hvad vil regeringen egentlig?

Dette retoriske spørgsmål er også et, man stiller sig selv en gang imellem, når man nu er blevet sat i dette hus. Jeg kan se, at der er to mulige forklaringer. Den ene er, at regeringen virkelig ikke ved, hvad den vil. Det vil sige, at stramningen foregår uden nogen som helst økonomisk plan. Det vil selvfølgelig være hårdt, hvis det var tilfældet, men en gang imellem får man virkelig mistanke om, at det er dette svar, der må være det rigtige. Men naturligvis er det andet svar også tænkeligt, nemlig at regeringen ved, hvad den vil i den kommende tid,